

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 3 Σεπτεμβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 242 — Τριτὴ Φύλλον Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ 4μελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐτάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς συμπληροῦνται ἔν ὁλόκληρον ἔτος ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἀποδημίας τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν κυροῦ Χρυσόστομου. Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ ἔχει μίαν τραγικὴν μορφήν, διότι ἀπεχώρησε ἀπὸ ἡμᾶς μία φυσιογνωμία σπανίας ἀξίας, συνδυάζουσα εἰς ἓνα ἀρμονικὸν βαθμὸν τὸ ἥθος ἐνὸς ἀγίου καὶ τὴν μόρφωσιν ἐνὸς σοφοῦ. Ἐχάσαμε ὅλοι τὸν ἰδανικὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν τέλειον ἱεράρχην ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου ἀνεπitéαμεν τὸ ὀξύγονον τῆς οὐρανίας ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Πέραν ὅμως τῆς συναισθηματικῆς αὐτῆς καταστάσεως ἢ εἰς Κύριον ἀποδημίας τοῦ Ποιμενάρχου ἐσήμανε διὰ τὴν κίνησιν μας τὴν πλέον τρομερὰν καὶ δύσκολον περίοδον. Βάσις δὲ καὶ θεμέλιον τῆς οὕτω διαμορφωθείσης δυσκολίας ὑπῆρξε ἡ ἀπουσία ἡγετικῆς μορφῆς, ἱκανῆς νὰ ἐμπνεύσῃ μαχητικὸν φρόνημα καὶ νὰ παραλύσῃ ἁμαρτωλὰς φιλοδοξίας. Ἐνα ὁλέθριον μειονέκτημα τῶν Ἑλλήνων, εἴτε πολιτικὴν περιβολὴν φέρουν εἴτε τὸ ράσον τοῦ κληρικοῦ, εἶναι ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλαρχία, οἱ ὅποιοι ὑποθάλλουν καὶ καλλιεργοῦν τὴν κρυφίνοιαν, τὴν ἀπῆθειαν, τὸν φατριασμόν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸν ἡφαιστειώδη κίνδυνον εἰς κινήσεις, αἱ ὅποιαι στεροῦνται προσωρινῶς τῶν ἡγετῶν τους.

Εἶναι δὲ ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς, ὅτι αἱ ρέσεις, σχίσματα, ἐθνικαὶ ἀνωμαλῖαι, πολιτεϊακαὶ συμφοραὶ καὶ περιπέτειαι ἔχουν τὴν προέλευσιν τῶν εἰς τὸ ἁμαρτωλὸν αὐτὸ γνῶρισμα τοῦ φυλετικοῦ μας χαρακτήρος. Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐλαττώματος ἤλπιζαν οἱ ἀντίπαλοι μας καὶ ἐφανατόζοντο, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Ἡγέτου θὰ εἴχωμεν διαμοιρασθῇ εἰς ἑκατοντάδας ομάδων,

ἀλληλοσυγκρουομένων, ἀλληλομισουμένων καὶ ἀλληλοοδηγουμένων εἰς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς.

Δὲν συνέβη ὅμως αὐτό! Καὶ δὲν συνέβη, διότι εἰς τὰς συνειδήσεις τῆς συντριπτικῆς πλειονότητος τοῦ ἀγίου καὶ ἀγνοῦ αὐτοῦ λαοῦ, ὅστις ἠκολούθει τὸν μεταστάντα ἐπρυτάνευσε ὁ ἐκούσιος σεβασμὸς πρὸν τὴν ἰδέαν, πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ κινήματος· δὲν συνέβη διότι δὲν ἠθέλησε ὁ Θεὸς νὰ συμβῇ, ὅστις μεριμνᾷ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ μετ' ὁδοῦ, ἀναμετρηθεῖσαν μετ' τοῦ ὕψους τοῦ Γολγοθᾶ.

Βεβαίως δὲν ἔλειψαν αἱ ἐγκληματικαὶ ἐξαιρέσεις· δὲν ἔλειψαν τὰ εὐτελεῖ ἄνθρωπάκια, τὰ ὁποῖα διενόηθησαν νὰ ὑψώσουν τὸ σπιθαμιαῖον παράστημά των καὶ νὰ παρεμβάλουν προσκόμματα εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πολεμουμένης ὀρθοδοξίας. Πέραν ὅμως τῆς φρικτῆς λογοδοσίας τὴν ὁποῖαν θὰ δώσουν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐχάθησαν ὡς κρίζοντες βάρτραχοι εἰς τὰ θολερὰ νερά τῆς κακοηθείας τῶν.

Ἡ ὑπὸ τὸν πανοσιολογιώτατον πατέρα Ἀκάκιον Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἠδυνήθη, μετ' τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐκλιπόντος νὰ διαφυλάξῃ ἀρραγῇ τὴν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου, νὰ διαχειρισθῇ ἐξόχως λεπτὰ καὶ δύσκολα θέματα, νὰ διαπραγματευθῇ ἐπὶ θεμάτων ὑψίστης σοβαρότητος καὶ νὰ διατηρήσῃ, ἐν γένει, τὸν ὁμαλὸν ρυθμὸν τοῦ ἀγῶνος μας, ὥστε ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀποδημίαν τοῦ Ποιμενάρχου μας νὰ προχωρῇ ἀσφαλῶς ἡ θεότευκτος ὁλκάς τῆς πολεμουμένης Ὀρθοδοξίας διὰ μέσου κυμάτων πολλῶν καὶ ἐπικινδύνων.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς δικαιολογεῖ τὰς ἐλπίδας μας καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Ἐφ' ὅσον βοηθεῖ ὁ Θεὸς τὸ ἔργον θὰ προχωρήσῃ ἀσφαλῶς καὶ αἰσίως. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οὐδεὶς κίνδυνος, εἴτε οὗτος προέρχεται ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῆς Μασσωνίας καὶ τῶν ἀντιπάλων μας, εἴτε ἀπὸ φατριαστικὰς τάσεις τῶν ἐχόντων ὡς πορισμὸν βίου τὴν εὐσεβειαν, θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου.

Ἡ Κυριακὴ 17 Σεπτεμβρίου ὤρισθη ὡς ἡμέρα πανελληνίου μνημοσύνου διὰ τὸν ἐκλιπόντα Ἡγέτη μας.

Εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τελεσθῇ μεγαλοπρεπῶς καὶ πανδήμως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως Κυφέλης. Κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν τελετὴν, καθ' ἣν πολλοὶ ὀφθαλμοὶ θὰ δακρῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἀγίας ἐκείνης μορφῆς, ἃς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὅλους θὰ μᾶς ἐλέγξῃ μὲ τὸ ἀγνόν, πλὴν διαπεραστικόν, βλέμμα Του ὁ ἀειμνήστος Ποιμενάρχης μας. Καὶ ἡ ἀπαιτήσις τοῦ ἀπὸ τοῦς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ θὰ εἶναι μία: ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ΣΥΝΟΧΗ, ΜΑΧΗ.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς οἴκους καὶ τὰς καρδίας τῶν ἐργαζομένων διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἡ κατάρτα τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς καταστρεπτικοὺς ἀουραίους, οἵτινες ὑπὸ διάφορα προσχήματα διευκολύνουν τὴν διαίρεσιν, τὸν φατριασμόν, τὰ πάθη.

Ἡ κρίσις τῆς Ἡγεσίας θὰ παρέλθῃ· δὲν θὰ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς ὀρφανοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐκτεθειμένους εἰς τὰς συνέπειας τῆς ὀρφανίας ἀγωνιστάς του. Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη εἰς τοὺς ἐργαζομένους διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ ἔργου.

Ἐπιστολαὶ Συνεργατῶν

Κύριε Διευθυντά,

Μία ἐκ τῶν... σοφιστῶν Ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν, ΤΟ ΒΗΜΑ, εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18—8—1956 φύλλον τῆς ἐθορυβήθη ἐκ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἀπὸ τοῦ 1924 φυγαδευθείσης ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας Εἰρήνης καὶ ἀγάπης καὶ γράφει ἐν προμετωπίδι, ὅτι «οἱ συσχεπτόμενοι Ὑπουργοὶ καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἀρχιερεῖς ἐπὶ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος καταβάλλουσι προσπάθειαν ὡφέλιμον ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ τὴν ὄχι πολλὰ εὐφυᾶ αἵρεσίν των, μὲ τὸ νὰ τοὺς ξαναβγάλουν ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν!»

Αἵρεσις ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Χριστιανικῇ Πίστει σημαίνει διαφωνίαν καὶ πλάνην περὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀλλ' οἱ μὴ ἀποδεχθέντες τὸ παγκόσμιον Παπικὸν σκάνδαλον τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Ἕλληνες διώκονται παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἰνθρώπινον Νόμον ἐπειδὴ οὐ μόνον τὰ δόγματα ἀπαρασλεύτως τηροῦσιν ἀλλὰ καὶ διότι οὐδὲ Κανὸνα τινὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτρέπουσι νὰ μεταβληθῇ.

Τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδέποτε οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ ΠΑΠΙΚΟΝ Ἡμερολόγιον Ποιμένες ἡμφεσβήτησαν τὸ ἀπολύτως ἐδραϊ-

ον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν πνεῦμα τῶν ἀποκαλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν. Τοῦναντίον ἀναγνωρίζουσιν ὅτι εἴμεθα σφοδροὶ διώκται πασῶν τῶν ἀντιχριστιανικῶν Αἱρέσεων, αἵτινες ἐν τούτοις εἶναι ἀνεκταὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους σκοπός μας δὲ εἶναι νὰ διατηρήσωμεν τὸ Ἀρχαῖον Κάλλος τῆς Ἐκκλησίας ἀκαιοτόμητον ἐναντίον πάσης τάσεως πρὸς οἰονδήποτε νεωτερισμὸν

Ὁ ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ ἀγωνίζεται ἐναντίον τῆς Ἰντέλιντζες Σέρβις, τῶν πεμπτοφαλογιτῶν, τοῦ Κομμουνισμοῦ κλπ. ἄλλ' ἐρωτῶμεν.

Γνωρίζετε τί εἶναι ἡ Τεκτονικὴ στοὰ καὶ τί συμβαίνει ἐν αὐτῇ;

Τὸ Σωματεῖον τῶν Ἀχθοφόρων προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ τὸ Διοικητικὸν του Συμβούλιον υποβάλλει αἰτήσιν εἰς τὸ Τμήμα Ἀσφαλείας ἵνα τῷ χορηγηθῇ ἄδεια συνελύσεως τῶν μελῶν του καὶ ἐὰν ἐγκριθῇ ἡ χορήγησις, παρίστανται καὶ Ἀστυνομικὰ ὄργανα κατὰ τὰς διεξαγομένας συζητήσεις παρακολουθοῦντα μήπως οἱ ἀχθοφόροι ἐκτραπῶσιν εἰς θέματα ἄσχετα πρὸς τὰ καθωρισμένα καὶ δὴ θέματα θίγοντα τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους. Εἰσῆλθεν ὁμοῦς Ἀστυνομικὸς ἢ ἄλλος μὴ ὢν ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα κατασκοπευτικὰ ταῦτα Κέντρα τὰ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς διαμοίρου Χώρας ὑπάρχοντα πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Τεκτονικαὶ Στοαὶ (Μασσωνικαί); Μέλη τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν ἀντρῶν εἶναι Βασιλεῖς, Ὑπουργοί, Τραπεζίται, Ἐφοπλισταί, Ἐμποροί, Ἀξιωματικοὶ καὶ — δυστυχῶς — Ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, ὅστις «παρηγορία ἐλάλησε καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησεν οὐδέν».

Ὁ ὁρμος τοῦ Μασσῶνιου εἶναι φοβερός καὶ ἀπειλεῖ θάνατον κατὰ παντὸς ἀποκαλύπτοντος μυστικά τῆς ΣΤΟΑΣ. Ἐν αὐτῇ δὲ εἶναι ἐγγεγραμμένοι «ἐπίσκοποι» ἀπὸ παντὸς Κράτους θρησκείας καὶ ἐπαγγέλματος κατὰ τὸ Καταστατικὸν τῶν Μασσῶνιων.

Γνωρίζετε Κύριε Διευθυντά, τί συνεζήτησεν ἐν τῇ Στοᾷ ὁ Ἕλλην Μασσῶνος μετὰ τοῦ «ἀδελφοῦ» Τούρκου ἢ Ἀγγλοῦ ἢ Βουλγάρου Μασσῶνιου Κατασκοπῶν; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖον ἀποτέλεσμα ἔχει ἡ Ἐθνικὴ δράσις σας κατὰ τῆς Ἰντέλιντζες Σέρβις κλπ; Πρὸ εἰκοσι ἐτῶν ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδιδομένη ἐφημερίς «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» εἰδοποίησε τὸ ἀναγνωστικὸν τῆς Κοινῆς, ὅτι ἐμελλε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἀπόκρυφα τῆς Μασσωνίας καὶ ὅτι ἤρξατο δημοσιεύουσα τὸ φύλλον ἐγένετο ἀνὰ πᾶστον ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ καὶ διπλασιάσῃ τὴς Βάρδεις.

Μετὰ 4 ἡμέρας ἡ συνέχεια τοῦ δημοσιεύματος διεκόπη ἀποτόμως καὶ ὁ κόσμος κατηγανακτισμένος ἐπλήρωσε τὴν Ἐφημερίδα ὡς ἔπρεπε. Τί συνέβη ὁμῶς καὶ παρέβη τὰς ὑποσχέσεις τῆς «Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»;

Πρὸ ἐτῶν ὁ μέγας Ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων ΦΟΡΤ ἐδημοσίευσεν ἀποκαλυπτικὴν ἐπιστολὴν του περὶ τῆς καταχθονίου οργανώσεως τῶν Μασσῶνιων, ἀλλὰ μετὰ ἓνα μῆνα ἠναγκάσθη νὰ ἀναίρῃ ὅσα ἔγραψεν ὡς δὴθεν προερχόμενα ἐξ «ἐσφαλμένων πηγῶν» καὶ τοῦτο διότι οὐδεμία Τράπεζα ἐχορήγει εἰς αὐτὸν πιστώσεις συνεπεία δὲ τούτου τὰ ἐν Ρουμανίᾳ ἐργαστασία κατασκευῆς αὐτοκινήτων του ἔκλεισαν.

Ἐν τούτῳ εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς θὰ εὐχρητε κατηρητισμένον φάκελλον «Παλαιοημερολογιτικῆς κατασκοπείας καὶ ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας» οὐδεὶς δὲ φάκελλος Μασσωνικῆς κατασκοπείας ὑφίσταται. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἐντρεπόμεθα εἰμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς Κράτος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ συντάκται τοῦ ΒΗΜΑΤΟΣ γράφοντες περὶ «εὐφυοῦς Παλαιοημερολογιτικῆς αἰρέσεως»:

1) Ἡ εἶναι—μέλη τῆς Ἀντιχριστιανικῆς καὶ ἀντεθνικῆς αἰρέσεως τῶν Μασσωνῶν ὁπότε κατὰ τὰ προειρημένα δικαιολογεῖται ἡ πολεμικὴ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

2) Ἡ εἶναι τελείως ἄθεοι καὶ Ὑλισταὶ καὶ

3) Ἡ εἶναι μὲν Χριστιανοί, πλὴν γνωρίζουσι Χριστιανικὴν Ἠθικὴν καὶ Δογματικὴν ὅσον ἡμεῖς ἀεροναυπηγικὴν.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι μᾶλλον τὸ πρῶτον συμβαίνει, διότι ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πραγματικῶν χριστιανῶν, ὅσα συνέβησαν εἰς βάρος ἀδελφῶν τῶν μόνον λύπην ἡδύναντο νὰ προσενηύσωσι καὶ συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀναξιοπαθούντας. Ἐὰν δὲ οὐδὲ ὁ Σατανᾶς ἀμφισβητῇ τὸ ἐκπολύτως δροσδόξον Χριστιανικὸν πνεῦμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τότε οἱ Συντάκται τοῦ γελοίου ἀρθριδίου ἀποδεικνύονται ἀνώτεροι καὶ τοῦ Ἐωσφόρου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος δὲν θὰ προσέξῃ τὰς ὑλικάς ταν.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 29)8)1956

Φιλικώτατα

Εὐθ. Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωροῦκῆς ἐ.δ.

ΚΑΙ ΝΕΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

«ΜΕΛΕΤΑ ΚΑΡΑΠΟΙΗΣΕΩΣ»

Πάτρα 12)25 Αὐγούστου 1956

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Τυχάνω ἢ μᾶλλον ἐτύγχανον ἀναγνώστης τῆς «Ἀκροπόλεως». Ὡς γνωστόν, εἰς τὰ φύλλα τῆς τῆς 12 καὶ 13)7)55 εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος δύο δημοσιεύματα σχετικῶς μὲ τὸν γάμον ἢ ἀγαμίαν τῶν Ἀρχιερέων, ἐν οἷς καὶ μία προφανῶς ὑποβολιμαία ἐπιστολὴ μίᾳς κάποιας—ἀγνωστον ἂν εἶναι ὑπαρχτὸν ἢ ἀνύπαρχτον πρόσωπον—δ)νίδος Δαλμαρίδου (;) διατυπώσεως δῆθεν τὴν ἀπορίαν τῆς—περὶ τοῦ ὄντος σοβαρωτάτου ὡς λέγει ἡ «Ἀκρόπολις» κοινωνικοῦ τούτου προβλήματος.

Μέχρι τοῦδε, πολλὰ εἶχαμε ἀκούσῃ περὶ τῶν «δικαιωμάτων τῆς γυναίκας», ἀλλὰ περὶ δικαιώματος ἀναμίξεως τῆς καὶ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶχε γίνῃ λόγος. Φαίνεται, ὅτι ἀφοῦ διὰ τῆς εἰσχωρήσεως τῆς γυναίκας εἰς τὴν ἐν γένει δημοσίαν ζωὴν προσέκυψαν ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἐκ τούτου, ἡ «Ἀκρόπολις» ἐνθαρρυνθεῖσα, ἔκρινε πρέπον νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς καὶ τὰς . . . βαρυσημάτων ἀπόψεις «τῆς νεαρᾶς χριστιανῆς» δ)δος Δαλμαρίδου, ἐπὶ ζητήματος ὅπερ ἀπησχόλησεν ὁλόκληρον Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, (ἥτις καὶ τὸ ἐπέλυσεν τελεσιδίκως). Φαίνεται ὅτι «ἡ νεαρὰ χριστιανή» δ)νὶς Δαλμαρίδου, καθ' ὃ χριστιανή, δὲν ἤκουσεν ποτὲ τὸ τοῦ Παύλου καὶ γυναῖκες ἐν Ἐκκλησίαις

σιγάτωσαν· οὐ γὰρ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν· εἰ δὲ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας (ἢ ἀδελφούς ἢ πατέρας) ἐπερωτάτωσαν, αἰσχρὸν γὰρ γυναίξιν ἐν Ἐκκλησίαις λαλεῖν». (Πόσῳ μᾶλλον ἀπὸ τῶν στηλῶν ἐφημερίδος ;). Βλέπετε ἡδύγηθη ὁ κύκλος τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν γυναικῶν σήμερόν.

Κατόπιν τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν ἐδημοσιεύθησαν ἐπιστολαὶ διαφόρων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ «σοβαροῦ» ζητήματος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀκροπόλεως» συνηγοροῦσαι ἐνθέρμως ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν ἀρχιερέων. Καὶ αἱ δημοσιευθεῖσαι ἀπόψεις, κατὰ «σύμπτωσιν» ἦσαν ὅλαι ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς ἀγαμίας τῶν Ἀρχιερέων. (Διατὶ ἄρα γε ;). Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἄλλοι ἀπέστειλαν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν «Ἀκρόπολιν», διατυπώντες ἀντιθέτους ἀπόψεις, γνωρίζω ὅμως ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 17)7)56 ἐπιστολῆς μου ἐν ἣ περιείχοντο αἱ Ὑποσημειώσεις εἰς τὸν ΙΒ' Κανόνα τῆς Πενθέκτης τοῦ ἀληθοῦς μνήμης σοφοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἀνεσχευάζοντο πληρέστατα αἱ ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν ἀρχιερέων ἀντορθόδοξοι ἀπόψεις.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἐδημοσιεύθη, ἀλλὰ εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 17)8)56 παρεποιήθη. Μάλιστα παρεποιήθη τὸ κείμενον, διότι περιεκόπησαν, συνετμήθησαν καὶ ἐπανασυνεδέθησαν φράσεις κατὰ τοιοῦτον τερατώδη τρόπον ὥστε προκύπτει νόημα τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ἐπιστολῆς. Ἀλλῃ ἦτο ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἄλλα ἐπαρουσίασεν κατὰ τρόπον ἀληθῶς ταχυδακτυλογηγικὸν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἢ «Ἀκρόπολις».

Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ψεύδεται ἀυσστόλως ἀναγράφουσα: ὅτι «ὁ κ. Ἀλεξόπουλος ἔχει τὴν γνώμην». ἐνῷ δὲν πρόκειται περὶ ἀτομικῆς μου γνώμης, ὡς θέλει νὰ τὸ παρουσιάσῃ ἡ «Ἀκρόπολις» ἀλλὰ περὶ ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ θείου νόμου οἰκουμενικοῦ κύρους, ἔχοντος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ οὐχὶ μόνον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Πενθέκτης Συνόδου, ἀλλὰ εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, τὸν ὁποῖον νόμον ἐξημερεύει, ἀναπτύσσει καὶ αἰτιολογεῖ ὁ σοφὸς Νικόδημος Ἀγιορείτης τοῦ ὁποῖου τὴν γνώμην καὶ μαρτυρίαν ἐπεκαλέσθη καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως» διαστρεβλωθεῖσῃ ἐπιστολῇ μου.

Ἀλλὰ τότε γεννᾶται ἡ ἀπορία: Δὲν γνωρίζει αὕτῃ ἡ ἐφημερίς ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι παραποιήσις καὶ διαστρεβλώσις τῆς ἀληθείας, κακοπιστία καὶ μεροληψία; Ἴσως νὰ νομίξῃ ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ἡλιθίους ἀναγνώστας, ἀλλ' ἔχει οἰκτρῶς ἀπατηθῇ. καὶ πῶς ἐξηγεῖται τὸ νὰ φιλοξενῇ εἰς τὰς στηλάς τῆς, ἀνήθικα ἀναγνώσματα καὶ εἰκόνας ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν κατὰ τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας πόλεμον καὶ μυκτηρισμὸν καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς θεράμεις τῆς συνηγορίας ὑπὲρ τοῦ παπισμοῦ περὶ «κογκροδάτου» κλπ. καὶ γενικῶς μὲ τὴν πλავίαν καὶ κατ' εὐθείαν πολεμικὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας; Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτά, ὅταν καταπολεμεῖ τοὺς θεσμούς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες ταυτοχρόνως εἶναι θεμέλια τοῦ ἑλληνισμοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν προκαλεῖ κακὸν εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ δὲν εἶναι φθοροποιοὶς δυνάμεις, συμβάλλουσα εἰς τὴν διάβρωσιν τῶν ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν θεμελίων τοῦ ἑλληνοχριστιανισμοῦ;

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, θεωρῶ ὅτι ἀποτελεῖ ἐθνι-

κὸν ἅμα καὶ θρησκευτικὸν καθήκον παντὸς πονοῦν-
τος τὴν πατρίδα μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ μὴ
ἀγοράζῃ τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν καὶ συνιστᾷ τὸ ἴδιον
καὶ εἰς ἄλλους καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν
του, ἄτομα, ὀργανώσεις, οἰκογενεῖας κλπ. ἐφαρμό-
ζων τὸ ἀποστολικὸν ρητὸν «καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε
τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροισι τοῦ σκότους μᾶλλον δὲ
καὶ ἐλέγχετε».

Μετὰ τιμῆς
Π. Ἀλεξόπουλος
Μαιζῶνος 118—Πάτραι

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

(Ἑβραϊκῇ ΠΡ'. ΜΑΤΘΑΙΟΥ)

ΑΓΑΘΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ

Κατηγορηματικὴ ἡ διαβεβαίωσις τοῦ Κυρίου
πρὸς τὸν νεανίσκον. «οὐδεὶς Ἀγαθός». Κανεὶς
ἐπάνω στὴ γῆ δὲν δύναται νὰ καυχῇ, διὰ
τὴν ἀπόλυτον τελειότητα. Δὲν εἶναι μόνο τὰ
θανάσιμα ἁμαρτήματα, ποὺ καταστρέφουν τὴν
ἀγαθότητα τοῦ ἀνθρώπου· εἶναι ἕνα πλῆθος ἀ-
πὸ ἀσήμεντες καὶ ἀφανεῖς λεπτομέρειες, ποὺ
ἂν δὲν καταστρέφουν ὀλοκληρωτικὰ τὴν ἀγα-
θότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τούτοις τὴν ἐπισκιά-
ζουν συμαντικὰ.

«Οὐδεὶς ἀγαθός» λέγει ὁ Κύριος· καὶ ὁ Δα-
υὶδ ἀπὸ τὰ βύθη τῶν αἰώνων ὁμολογεῖ: «ἐάν
ἀνομίαις παρατηρήσης Κύριε, Κύριε τίς ὑποστή-
σεται;» Ὡς Θεὸς μου λέγει ὁ Δαυὶδ, ποῖος θὰ
ἀντέξῃ, ὅταν ἀποφασίσῃς νὰ ἐξετάσῃς τὸν κα-
θένα, ὅχι γιὰ τίς θανάσιμες ἁμαρτίες του, ἀλ-
λὰ γιὰ τίς ἀσήμεντες ἀνομίες του.

Ἐνὰ ἀπρόσεκτο βλέμμα — ἀσήμεντη ἀνο-
μία — ὠδήγησε τὸν Δαυὶδ εἰς τὸ βάραθρο τῆς
καταστροφῆς.

Σκέψεις, διαλογισμοί, στοχασμοί, ποὺ κα-
τωρθώνει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκρύψῃ μὲ τέχνη
καὶ ὑποκρισία ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του, εἶ-
ναι γεμάτα ἁμαρτωλότητα καὶ ὑποκρισία, ποὺ
ὁ Θεὸς μόνο γνωρίζει.

Οὐδεὶς ἀγαθός. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ ἄς εἴ-
ναι ὁ γνώμων τῆς ἀξίας τῶν ἀνθρώπων. Μὴ
ζητᾷμε ἀγγέλους εἰς τὴν γῆν. Ἀνθρώποι ἀτε-
λεῖς τὴν κατοικοῦν. Ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεθα
παρὰ γεμάτοι ἀτέλεια.

Τὸ κεφάλι μας δὲ πρόκειται, ἐφ' ὅσον ζοῦ-
με, νὰ ἀκουμπήσῃ τὸν οὐρανόν· ἐνῶ ἀπ' ἐναν-
τίας τὰ πόδια μας θὰ εἶναι πάντα μέσα στὴ
πλάνη καὶ ἐπὶ τὴ σκὸν τῆς ἀθλιότητος.

Ἄς βαδίζουμε λοιπὸν μὲ ταπεινῶσι καὶ ἀ-
πλότητα, διότι ὅ,τι καὶ νὰ ἔχουμε κατωρθώσῃ:
«οὐδεὶς ἀγαθός».

Ἡ τελειότης εἶναι κορυφὴ ἀπληροῦσθη στὴ
γῆ. εἶναι ὅμως φῶς, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγῇ.
Τὸ νὰ προσπαθοῦμε νὰ γίνουμε τέλειοι, κατα-
νικῶντας τὰς ἀδυναμίας μας, εἶναι ὁ εὐγενέ-
στερος ἀγὼν, καὶ ἡ ὠραιότερα πάλη.

Ταπεινώσις καὶ ἀπλότης, ἄς ἐκπηγάξουν ἀ-
πὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτελείας μας· μαχητι-
κότητα ἄς διεγείρῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας ἡ νοστα-
λγία τῆς τελειότητος.

Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἡ ΕΝ ΛΥΚΟΒΡΥΣΕΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΠΙ Τῇ ΜΝΗΜῇ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

Ὅπως καθ' ἕκαστον ἔτος, οὕτω καὶ ἐφέτος
ἐωρτάσθη τὴν 28 Ἰουλίου ἔ. ἔ. μετὰ πάσης με-
γαλοπρεπείας καὶ σεμνότητος ἡ ἐορτὴ τῆς πο-
λιούχου Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης τῆς Χρυ-
σοβαλάντου, ἐν τῇ Λυκοβρυσεὶ ὁμονύμου Αὐ-
τῆς Ἱερᾶ Μονῆς.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ὁ μέγας ἐσπερινός,
τελεσθεὶς ὑπὸ τῶν Πανοσιολογιωτάτων Ἀρχι-
μανδριτῶν κ. κ. Λογγίνου Χατζηστεφάνου, Γα-
βριὴλ Σταματελάτου, Γαβριὴλ Καλαμισάκη,
Θεοφίλου, Γεργονίου Ριζάκη, τῶν Ὁσιωτάτων
Ἱερέων κ. κ. Κωνσταντίνου Παπαντωνίου, Πα-
ναρέτου Πετρίδου, Διονυσίου Καλαργύρου, καὶ
Ἱερολογιωτάτου Διακόνου κ. Σπυρίδωνος Ἑρ-
μογένους. Ἐπηκολούθησε κατανυκτικὴ ἀγρυ-
πνία, καθ' ἣν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐ-
ξεφώνησεν ὁ θεολόγος καὶ ἱεροκῆρυξ κ. Σταθ-
ρος Καραμητσός, ὁ ὁποῖος δις δι' ἐμπνευσμέ-
νων λόγων καὶ ρητορικῶν σχημάτων ἐξύμνησε
τὴν τιμωμένην Ἀγίαν καὶ τὴν ἱσαγγελον μο-
ναχικὴν Πολιτείαν.

Τὴν πρωΐαν μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λει-
τουργίας ἐγένετο ἡ κεκανονισμένη περιφορὰ
τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης, τῆς Ἀγίας βαστα-
ζομένης ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων, προ-
πορευομένων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, λαβάρων ἐ-
ξαπτερύγων καὶ φανῶν, καὶ ἀκολουθοῦντος
τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν οἵτινες συνέρρευσαν
ἁθρόα ἵνα ἀποτίσωσι φόρον εὐλαβείας εἰς
τὴν Προστάτιδά των Ὁσίαν Εἰρήνην.

Μετὰ ταύτην ἐγένετο καὶ δευτέρα Λειτουρ-
γία ἐν τῷ Ἱ. Παρεκκλησίῳ τῶν Ἀγίων Θεοδώ-
ρων, διὰ τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι διὰ παντός με-
ταφορικοῦ μέσου ἤρχοντο, ἀπὸ ὅλα τὰ χωρία
τῆς Ἀττικῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ Μενιδίου μὲ ἐπικεφα-

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης
τῆς Χρυσοβαλάντου βασταζομένη ὑπὸ τῶν Ἱε-
ρέων μας πρὸ τῆς Κεντρικῆς Εἰσόδου τῆς Μο-
νῆς. Κάτωθεν αὐτῆς διέρχονται οἱ εὐσεβεῖς
προσκυνηταὶ ἁγιασμοῦ χάριν

λῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Δημ. Ντίζον διὰ νὰ προσκυνήσουν. Ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τοὺς πάντας ἐδεξιοῦτο ἡ Ὁσιωτάτη Ἡγουμένη καὶ κτίτωρ τῆς Μονῆς γερόντισσα Μελετία, ἡ ὁποία μὲ τὸ μείλιχον πρόσωπον καὶ τὴν ἐγνωσμένην καλοκαγαθίαν τῆς ἐπεδαφιλεύετο αὐτοῖς τὰ πατροπαράδοτα καὶ τῇ Ἡμέρᾳ ἀρμόδια γλυκίσματα καὶ ἀναψυκτικά. Καὶ κατὰ τὰ εἰωθότα καὶ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων, περὶ τὴν μεσημβρίαν παρέθεσαν πλουσίαν τράπεζαν, εἰς τε τὸ Ἱερατεῖον καὶ τὸ πλεῖστον τῶν προσκυνητῶν, οἵτινες εὐχαριστοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεὸν τῶν ἀγαθῶν, ἠύχοντο Αὐτῇ ὡς εἶψαν πολλὰ τὰ ἔτη Αὐτῆς, διὰ τὴν ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν τὴν προσγενομένην αὐτοῖς εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην περιοχὴν τῆς Μονῆς μὲ τὴν εὐεργετικὴν καὶ σκιερὰν βλάστησιν τῶν δένδρων, τὰ κελαρρύζοντα ὕδατα τῶν ἀρδευομένων γαιῶν καὶ τὴν ἀμειπτον καὶ ἀπαστράπτουσαν καθαρότητα.

Καὶ οὕτω ἀργὰ τὴν ἑσπέραν ἔληξεν ἡρέμα ἡ σεμνὴ καὶ χαρμόσυνος πανήγυρις αὕτη. Καὶ οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ἀγαλλιώμενοι ἐπέστρεψον εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν αἰνούντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν τὸν δοξάζοντα οὕτω τοὺς Ἀγίους Αὐτοῦ καὶ τὴν Ὁσίαν ἡμῶν Μητέρα καὶ Προστάτιδα Εἰρήνῃ τὴν Χρυσοβαλάντου.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῆς περισπονδάτου καὶ ψυχοφελεστάτης ταύτης μελέτης, διακοπείσης λόγῳ πληθώρας ὕλης εἰς τὸ φύλλον 237.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Τρίτος ἀγὼν ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς, ὁ κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς φιλαργυρίας. Οὗτος ξένος ὢν καὶ ἀναγνωριζόμενος ἐκ τοῦ δι᾽ ἑξῶθεν προσβάλλει ἡμᾶς, ἀφορμὴν εὐρίσκει ἐκ τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπιστίας.

Διότι, τὰ ἄλλα πάθη ὡς ὁ θυμὸς καὶ οἱ ἐρεθισμοὶ τῆς ἐπιθυμίας, ἐκ τοῦ σώματος φαίνεται ὅτι ἔχουν τὴν ἀφορμὴν καὶ τρόπον τινὰ ἔμφυτα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουν, ὥστε ἐκ τοῦ λόγου τούτου, νὰ ἀπαιτεῖται πολὺς χρόνος, ἵνα κατανικηθῶσιν. Ἡ δὲ νόσος τῆς φιλαργυρίας, ὡς ἔξωθεν προσβάλλουσα, εὐκολώτερον δύναται νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἐὰν τύχῃ ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Ἀντιθέτως, ἐὰν ἀμεληθῇ δλεθριωτέρα τῶν ἄλλων παθῶν καὶ δυσκολοῦάτρευτος καταντᾷ. Ρίξα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἔστι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Ἄς σκεφθῶμεν λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Αἱ φυσικαὶ κινήσεις τοῦ σώματος ὅχι μόνον εἰς τὰ παιδία φαίνονται, εἰς τὰ ὁποῖα ἀκόμη δὲν ὑπάρχει συναίσθησις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρότατα καὶ γαλουχούμενα νήπια τὰ ὁποῖα ἂν καὶ δὲν αἰσθάνονται οὔτε ἔχως ἡδονῆς, ὅμως τὸ σῶμα των ἐμφανίζει κινήσεις ὅπως διόλου

φυσικᾶς. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ τὸ κέντρον τοῦ θυμοῦ, εἰς νήπια φαίνεται ὅτιαν, αὐτὰ συγκοινοῦμενα, βλέπομεν ὡς ἀν λυπημένα. Καὶ λέγω ταῦτα οὐχὶ διὰ νὰ κακίσω τὴν φύσιν, ὡς αἰτίαν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποδείξω, ὅτι ἂν καὶ πρὸς τὸ καλὸν παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ ὁ θυμὸς ποτέ, ἢ ἐπιθυμία εἰς τὸν ἀνθρώπον συνυπῆρξαν ἐν τούτοις φαίνεται, οἱ αἱ φυσικαὶ αὗται τοῦ σώματος ιδιότητες ἐξέπεσαν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐξ αἰτίας τῆς ραθυμίας.

Διότι ἡ κίνησις τοῦ σώματος ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπον, μὲ τὸν σκοπὸν τῆς τεκνογονίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης διαδοχῆς καὶ διακονίσεως τοῦ γένους του καὶ οὐχὶ διὰ πορνείαν. Ἡ δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκδήλωσις πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μας ἐγκατεστάθη ἵνα κατὰ τῆς κακίας ὀργιζώμεθα καὶ ὅχι διὰ νὰ ἀποθηριούμεθα κατὰ τῶν συνανθρώπων ἡμῶν.

Ἐὰν λοιπὸν ταῦτα κακῶς χρησιμοποιοῦμεν, οὔτε ἡ φύσις εἶναι ἁμαρτωλὴ, οὔτε τὸν Πλάστην νὰ ἐνοχοποιούμεν. Ὅπως δὲν εἶναι ὑπεύθυνος ἐκεῖνος, ὅσας μᾶς παρεχώρησε σιδηροῦν ἐργαλεῖον διὰ τὴν συνήθη ἀνάγκην μας καὶ ἡμεῖς ἐχρησιμοποιοῦσαμεν τοῦτο διὰ νὰ κάμωμεν φόνον. Ταῦτα δὲ λέγομεν ἐπιθυμοῦντες νὰ καταδείξωμεν, ὅτι τὸ πῆθος τῆς φιλαργυρίας οὐχὶ ἐκ τῆς φύσεως ἔχει τὴν προέλευσιν ἀλλ' ἐκ μόνης τῆς πολὺ κακῆς καὶ διεφθαρμένης προαιρέσεως. Διότι αὕτη ἡ νόσος, ὅταν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς εὐρῆς τὴν ψυχὴν χλιαρὰν καὶ ἀπιστον, ὑποβάλλει εἰς αὐτὴν δικαίαν καὶ, κατὰ τὸ φαινόμενον, εὐλόγους προφάσεις τοῦ νὰ μὴ ἐξοδεύσῃ κανεῖς τίποτε ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατέχει. Ἐμβάλλει δηλαδὴ εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ μοναχοῦ σκέψιν ὅτι ἔρχεται γῆρας μακρὸν καὶ σωματικὴ ἀσθένεια καὶ ὅτι τὰ διδόμενα ὡς ἀναγκαῖα ἐκ τοῦ κοινοβίου, δὲν ἀρκοῦν δι' ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν, ὅχι μόνον ὅταν ἀσθενῇ, ἀλλὰ οὔτε κἀνύγιαίνῃ. Καὶ οἱ ἂν δὲν ἔχει χρυσὸν κεκρυμμένον θὰ ἀποθάνῃ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Τέλος ἡ νόσος αὕτη ὑποβάλλει τὴν σκέψιν, ὅτι δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ Μοναστήριον διότι αἱ ἐργασίαι εἶναι βαρεῖαι καὶ ὁ Πατήρ εἶναι ἀσθηρὸς. Καὶ ὅταν μὲ τοιούτους λογισμοὺς ἀποπλανήσῃ τὴν διάνοιαν, κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν μοναχὸν νὰ μὴ ἐξοδεύῃ οὔτε μίαν δραχμὴν. Πείθει ἀκόμη αὐτὸν καὶ μυστικῶς παρὰ τοῦ Ἱερέως νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν ἐκμεταλλεόμενος, νὰ δυνήθῃ νὰ αὐξήσῃ τὸ περιπόθητον ἀργύριον. Ἐξαπατᾷ λοιπὸν τὸν ἀθλίον μὲ ἀδήλους ἐλπίδας, πείθουσα αὐτὸν διὰ τὸ ἐκ τοῦ χειροτεχνήματος κέρδος καὶ τὴν ἐκ τοῦ κέρδους τούτου ἀνεσίαν καὶ ἀμεριμνησίαν. Καὶ οὕτω ἀπορροφώμενος ὁλόκληρος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους, τίποτε ἄλλο δὲν σκέπτεται οὔτε τὴν μαίαν τῆς ὀργῆς, ὅταν τυχὸν συμβῇ εἰς αὐτὸν νὰ ὑποστῇ ζημίαν, οὔτε τὸ σκότος τῆς λύπης ἐὰν διαφυσθῇ ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους του, ἀλλὰ γίνεται, ὅπως εἰς ἄλλους Θεὸς ἡ κοιλία, οὕτω καὶ εἰς αὐτὸν ὁ χρυσός.

Ὁ Μακάριος, λοιπὸν, Ἀπόστολος τοῦτο γνωρίζων ὅχι μόνον τὴν νόσον ταύτην, εἶπεν πάντων τῶν κακῶν ὀνόμασε, ἀλλὰ καὶ εἰδωλολατρείαν. Ἄς εἶδομεν τώρα εἰς ποῖον βαθμὸν κακίας ἡ νόσος αὕτη παρασύρει τὸν ἀνθρώπον, μὲ ἀποτέλεσμα τὰ εἰρη τοῦτον εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Διότι ὅταν ὁ

φιλάργυρος, ἀπομακρύνῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀγαπᾷ μόνον τὰ εἶδωλα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἐσκαλισμένα εἰς τὸν χρυσόν. Ἀφοῦ δε σκοπισθῇ ὁ μοναχὸς ἀπὸ τοιοῦτους λογισμοὺς καὶ δλονὲν χειροτερεῖται, οὐδεμίαν εἶναι δυνατόν νὰ κάμῃ ὑπακοήν, ἀλλὰ ἀγανακτεῖ, διαμαρτύρεται ὡς ἀδίκως πάσχων, γογγύζει ἔστω καὶ διὰ τὴν παραμικρὰν ἐργασίαν, ἀντιλέγει καὶ ἀρνούμενος πᾶσαν εὐλάβειαν, ὥσάν ἄγιος ἱππὸς φέρεται κατὰ κρημνῶν καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν καθημερινὴν τροφήν δυσανασχετεῖ, ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ὑποφέρει ταῦτα. Καὶ λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖ, ἡ δὲ σωτηρία τοῦ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ ἑκείνου καὶ ἂν δὲν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον θέλει ἀπολεσθῇ κακὴν κακῶς οὕτω λοιπὸν, ἔχων συνεργὸν τῆς διεφθαρμένης ταύτης γνώμης τὰ κρυμμένα ἀργύρια καὶ ὑπερηφανευθεὶς ὡς νὰ ἐγέμισεν ἀπὸ πτερόα, σκέπτεται τὴν φυγὴν τοῦ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. Τότε ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ παραγγελόμενα, μὲ ἀλαζονείαν καὶ θράσος καὶ νομίζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς τελείως ξένον, ἐὰν ἰδῇ καὶ εἰς τὸ Μοναστήριον ἔχον ἀνάγκην διορθώσεως ἀμελεῖ, περιφρονεῖ καὶ κατηγορεῖ ὅλα τὰ γενόμενα. Ἐπειτα, ζητεῖ προφάσεις διὰ νὰ ὀργισθῇ, ἢ νὰ λυπηθῇ, ὥστε νὰ μὴ φανῇ ὅτι φεύγει ἐκ τοῦ Μοναστηρίου χωρὶς αἰτίαν. Ἐὰν δὲ, διὰ ψιθυρισμῶν καὶ ἰσθηρίων λόγων, δυνηθῇ νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ ἄλλον νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Μοναστηρίου καὶ τοῦτο εὐκόλως κάμνει, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἔχῃ συνεργὸν εἰς τὸ ἰδιὸν τοῦ παραπτώματος. Φλεγόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῶν ἰδικῶν του χρημάτων, ὁ φιλάργυρος οὕτος, οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, ἢ νὰ ζήσῃ ὑπὸ κανόνα

Ὅταν δὲ ὁ δαίμων ἀφαρπάσῃ τοῦτον, ὥσάν λύκος ἐκ τῆς μάνδρας καὶ ἀφοῦ μολύνῃ τὸ ποίμνιον τὸν ἀρπάσῃ διὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, τοιοῦτον τέλος παρ' ἑκείνου δι' ἑαυτὸν, ἀφοῦ διὰ τὰ ἔργα τὰ ὅποια, εἰς ὥρισμένους ὥρας ἐλάμβανεν ἐντολὴν νὰ κάμῃ ὀλιγόωρι ἢ ἡρνεῖτο, ἐνφ' ἔκρεπε νὰ ἐκτελῇ ταῦτα μετὰ προθυμίας; ἡμέραν καὶ νύκτα. Καὶ οὕτω τῶν εὐχῶν τὴν συνήθειαν, οὕτε τῶν ἀγρυπνιῶν τὸν κανόνα ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ διαφυλάττῃ, ἀλλὰ προσδεθείς εἰς τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, πείθει ἑαυτὸν νὰ φροντίζῃ ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ χειροτέχνημα. Τῆς δὲ νόσου ταύτης τρεῖς εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις τὰς ὁποίας αἱ Θεῖαι Γραφαὶ καὶ οἱ Ἄγιοι Πατέρες ἀπαγορεύουσιν.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιστὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιστὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριεν Καλοσιγάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀδελφῶν τῶν Παραρτημάτων, ὅτι ἀπεστάλη καὶ διατίθεται ἀντὶ 10 δραχμῶν τὸ ἐκλεκτὸν βιβλίον τοῦ Ἀειμνήστου Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν Χρυσοστόμου, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΔΙΔΑΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ τὸ προμηθευθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΦΙΛΟΙ

Διὰ τὴν ἐξοχὴν, τὴν ἀνάπαισιν, τὰς ὥρας τοῦ πόνου τὸ βιβλίον εἶναι πάντοτε πολύτιμος σύμβουλος, ἀνεκτίμητος φίλος. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» διαθέτει πλουσίαν συλλογὴν βιβλίων, ἀποστελλομένων ταχυδρομικῶς. Παραθέτομεν πίνακα μερικῶν ἐξ αὐτῶν. Ἐχομεν ὡσαύτως καὶ πολύτιμα παλαιὰ θεολογικὰ βιβλία:

1) Θησαυρὸς Ἀγίων	δραχ. 40
2) Διάλογος Γρηγορίου	» 25
3) Μεγάλη Ἑβδομάς	» 50
4) Περί Ἱερωσύνης	» 15
5) Οὐσιώδεις Ἀλήθειαι	» 15
6) Ἀκολουθία Ἀγ. Φανουρίου	» 10
7) Τάξεις Δοξολογιῶν	» 10
8) Ἑρμηνεῖαι Ἐπιστολῶν Ζωγράφου	» 80
δλόκληρος ἡ σειρά	
9) Κυριακοδρόμιον Ζωγράφου ἑκαστον τεύχος	» 15
Ἐπάρχουν ἐπίσης ὅλα τὰ βιβλία τοῦ Ἀειμνήστου Ἀγ. Φλωρίνης.	

Ἦτοι: 1) ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ περὶ τῆς ἁνωθεν ἐκπολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν αἰτιῶν τῆς καταπτώσεως αὐτῆς. Δραχμᾶς 10.

2) Κοίσεις ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας. Δραχμᾶς 10.

3) ΔΙΔΑΞΕΙΣ περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως καὶ τῆς Θείας ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων. Τὸ βιβλίον αὐτὸ κυκλοφορεῖ διὰ πρώτην φοράν, αἱ δὲ 214 σελίδες του περιέχουσι τοιαύτην ὕλην πλουσιωτάτην καὶ πολύτιμον, ὥστε νὰ καθίσταται ἀπαράτητον ἐφόδιον, διὰ κάθε ὀρθόδοξον Χριστιανόν. Τιμᾶται δὲ δραχμᾶς 10.

Τοῦτο δὲ διὰ νὰ δυνηθῶσι ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ νὰ ἀποκτήσωσιν (ὡς ἐνθύμιον) τὸ τελευταῖον βιβλίον τοῦ Ἀειμνήστου Ἀγίου Προέδρου μας.

4) Ἀκριβὴς θέσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος δραχ. 5.

5) «Ἀστράκαι ἐν Ζόφω» τοῦ κ. Δημητρίου Ἀντύπα Δικηγόρου δραχ. 10.

6) «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως μας κ. Μιχαὴλ Σαββαπούλου δραχμᾶς 5.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἄς ἀπευθύνωνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Νίκης 33. Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεγονός πολυσήμαντον. Ἐκ τῶν τεσσάρων Ἱεραρχῶν μόνον ὁ Γεννάδιος Σαλαμίνος παραμένει μέχρι στιγμῆς ἐλεύθερος. Οἱ εὐρωπαῖοι βάρβαροι γνωρίζουν πολὺ καλῶς τὰς σατανικὰς ἀρχὰς τοῦ δουλεμπορίου. Διὰ τὴν σκοτώσῃς τὸ σῶμα πρέπει πρῶτα νὰ σκοτώσῃς τὴν ψυχὴν. Καὶ ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Κυπριακὸν ἀγῶνα, ἡ ψυχὴ εἰς κάθε ὑψηλὸν καὶ ἡρωϊκὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καὶ οἱ ἀδίστακτοι ἄνθρωποι τῆς πολιτικῆς καὶ θερησκευτικῆς νικτὸς, οἱ συνωμῶται τοῦ Λογδίνου ἐπρόφερον: τὴν Ἐκκλησίαν. Θάνατος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἔτσι ἤρχισε νὰ γράφεται ἡ ἱστορία τῶν ἡμερῶν μας. Μία ἱστορία ὡς ἐφιαλτικὴ ἐπανάληψις τοῦ παρελθόντος. Γεμάτη αἷμα, τρόμος, ὀδύνη καὶ καθόλου φῶς. Τὸ πρῶτον λοιπὸν ποὺ πρέπει νὰ συντριβῇ εἶναι ἡ ψυχὴ. Αἱ συλλήψεις, αἱ ἐξορίαι, αἱ φυλακίσεις καὶ αἱ ἀπελάσεις εἶναι τὰ μέσα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ψύχραιμοι, βασανισταὶ καὶ σατανικοὶ προχωροῦν. Εἶναι τὸ αὐτὸ σχέδιον ὃσαν ἐμηχανεύθησαν μέχρι σήμερον τὴν ἐξόντωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν δολοφονίαν τῆς ψυχῆς. Οὐδένα ξενίζει ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν συμμορίαν τῶν δημίων, προσώπων ποὺ φέρουν μεγάλους καὶ ἡχηροὺς τίτλους: Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι τοῦ Καντέρβερπου κλπ. Πρόκειται ἀπλῶς περὶ μεταμορφώσεως τῶν αἰωνίων προσώπων τὰ ὅποια παίζουν τὸ παιγνίδιον τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ψυχὴ τους δὲν ἔχει φωτισθῇ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ φῶς ποὺ αὐτοὶ ἐσυσκότισαν ὦστε νὰ παύσῃ νὰ εἶναι φῶς. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τους ὅταν συντριβῇ ἡ κεφαλὴ τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ τέρας τοῦ ἀποικισμοῦ, τὸ τέρας τῆς ἀποκαλύψεως. Καὶ δὲν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τους διότι δὲν ὡμίλησε ἡ συνειδήσις τους. Καὶ δὲν ὡμιλεῖ ἡ συνείδησις μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχει.

Δὲν ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὸν λαὸν διὰ νὰ τὸν πείσωμεν. Θὰ ἦτο ὡς νὰ παρεβιάζομεν ἀνοικτὰς θύρας. Αὐτοὺς γνωρίζε. πολὺ καλῶς, πολὺ ἀντικειμενικῶς τὸν κίνδυνον ἐξ ἐσπερίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ὑπάρχουν, βλέπετε, ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι καλλιεργοῦν τὸν θρύλον τῆς ἀγγλικανικῆς ἀγιότητος, καὶ τῆς δῆθεν πνευματικῆς μας συγγενείας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι γίνονται νεροκουβαληταὶ εἰς τὸν μύλον, ὅστις αὐτὴν τὴν στιγμὴν συντρίβει τὴν κυπριακὴν Ἐκκλησίαν, συντρίβει τὸν κυπριακὸν λαὸν καὶ σιγοτρώγει τὰ θεμέλια μας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἴστανται ὑψηλά, ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε νὰ καθίσταται δύσκολος ἡ ἀμύνα εἰς τὸ πολιορκούμενον φρούριον.

Ἴδου λοιπὸν ποῖον σκοπὸν ἔχουν αἱ γραμμαὶ αὐταί. Νὰ ἐπισημάνουν τὰ ὄργανα τοῦ ἀγγλικοῦ ταρτουφισμοῦ. Νὰ ἀποκαλύψουν τὸ ἀληθινὸν πρόσωπον τῶν προπαιγανδιστῶν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν». Τοῦ Συμβουλίου ποὺ δὲν ἠδύρεν νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν ὅταν ἀπεκεφαλίσθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Τοῦ Συμβουλίου ποὺ εὔχεται καὶ φροντίζει νὰ μᾶς ἀφομοιώσῃ, νὰ μᾶς κάμ-

ψη τὴν ἀντίστασιν ἐκ τῶν ἔσω διὰ ν' ἀνοίξωμεν ἡμεῖς οἱ Ἰδιοὶ τὰς πύλας καὶ νὰ τοὺς καλέσωμεν ὡς «ἐλευθερωτάς».

Σκοτεινοὶ καὶ ἀδίστακτοι ἄνθρωποι !!

Πόσῃν ἄγνοιαν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ ἔχετε διὰ νὰ ἀγνοήτε, ὅτι ἡ νίκη ἀπὸ τὴν πάλιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ εἰς τὸν κόσμον εἶναι πάντοτε μὲ τὸ μέρος τοῦ πρώτου. Καὶ ἐὰν νομίζετε ὅτι αἱ θυσίαι ποὺ θὰ ἀπαιτηθοῦν, αἱ μεγάλαι καὶ ἡρωϊκαὶ θυσίαι, θὰ κάμψουν τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ἀπόφασίν μας, ἀπατάσθε. Ποτὲ μία θυσία δὲν εἶναι μεγάλη ὅταν γίνεται διὰ τὴν ἀλήθειαν. Ποτὲ μία θυσία δὲν εἶναι τόσον ἡρωϊκὴ ὅταν ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς ἰδέας διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται εἶναι παμμέγιστος.

Ἡ στήλη αὐτὴ χωρὶς ἔχνος κομπασμοῦ, ἡμπορεῖ νὰ σᾶς δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ ὑποστιάλλοιεν τὰ λάβαρα τοῦ ἀγῶνος. Καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἀντλεῖ ἀπὸ ἀγῶνας δεκαετηρίδων ποὺ διεξάγει ἐναντίον κάθε ὑπονομευτικῆς ἐνεργείας σας. Ἀπὸ ἀγῶνας ποὺ σεῖς μᾶς ἐμπλέξετε διὰ νὰ μᾶς «εὐθυγραμμίσετε», νὰ μᾶς ὑποδουλώσετε, νὰ μᾶς ἀφανίσετε. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀναγνωρίσωμε τὴν σατανικὴν σας ἱκανότητα, μὲ τὴν ὁποίαν κατορθώσατε νὰ μᾶς διασπάσετε ἐκκλησιαστικῶς, νὰ μᾶς διχάσετε πνευματικῶς.

Τὸ ψεῦδος σας ὅμως τελικῶς δὲν θὰ κατισχύσῃ. Ἡ λεοντὴ ἔπεσε. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου θὰ ἀφωπνισθῇ ἀπὸ τὸν λίθαινον τῆς ἀγγλικανικῆς σας ὑποκρισίας καὶ θ' ἀναζητήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ κινδυνεύοντος Ἑθνους εἰς τὴν μεγαλοδύναμον καὶ ἀήττητον Ὁρθοδοξίαν. Ὁ ἀρχαῖος μύθος τοῦ Ἀνταίου, ὅστις ἐλάμβανεν δύναμιν μόνις ἀκουμβοῦσε εἰς τὴν μητέρα του γῆ, εἶναι παραστατικῶς εἰκὼν τῶν σχέσεων τοῦ Ἑθνους μας μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

ΕΛΛΑΣ — ΣΕΡΒΙΑ

Ἰδιαίτερος συγκινοῦμεθα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς Σερβίαν. Αἱ δύο ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι εἶναι συνδεδεμέναι μὲ ἱστορίαν κοινῶν ἀγῶνων Ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς νὰ προέλθῃ κοινὴ ὠφέλεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐφαρμογὴ ὑπὸ τῶν δύο τοῦ Πνεύματος τῆς ἀκριβεῖας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς κανόνας.

Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δφείλας, ὅπως σπεύσωσι καὶ ταπτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστελλόντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράψωσι ἐπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστολῆς των χρημάτων.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Εἰδωλολατρικὴ ἀφύπνισις καὶ χριστιανικὴ ὑπνηλίσ.

Κοντὰ εἰς τὴν ἐορτὴν «τῶν Πνευμάτων», «τῶν Ἀνθρώπων», «τοῦ Πρασίνου ἐνεφανίσθη καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ Νεογεωργίου», ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τὸ Μπασιότι τὴν 9 Σεπτεμβρίου π. ἡμ. ἔστιν ὁμιλήσας εἰς τὸν ἱερόν Ναόν ἡμεῖς ὅτι ὅλοι αὐτοὶ αἱ ἑορταὶ ἔχουν τὰς εἰδας τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐποχῶν, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἐπιστρέφοντων εἰς τὴν κατεδικασμένην παρὰ τοὺς ἁγίους τῆς ἐπισήμου κρατικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐνῶ ἔχει τεραστίαν δύναμιν, δὲν καταβάλλει τὴν ἐλαχίστην προστάθειαν διὰ τὴν ἀνακώπην τῶν κατήφορον τῶν πορῶν καὶ συμφοροπολογῶν τοῦ αἵματος μας. Ἰσως πιστεύει ὅτι εἶναι μικρὰ τὰ ζητήματα αὐτά. Ἀποροῦντες, φρίσσει, ὅτι τὰ μεγάλα ζητήματα δημιουργοῦνται ἀπὸ τὰ μικρά.

Ἀδελφὸν Περιοδικόν

Ἐκκυκλοφόρησεν τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ Περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής». Ὁ συντάκτης του Ἀρχιεπίσκοπος Καλλιόπος Γιαννακουλόπουλος μὲ τὰ ἄρθρα καὶ τὰς παρατηρήσεις του τὸ ἀνυψώνει εἰς τὴν θέσιν ὁρθοδόξου ὁράτου περιοδικῆς. Μὲ δέξιαν καὶ δεξιὴν κρίσιν τοποθετεῖ, ἀναλύει καὶ κρίνει τὰ φλέγοντα προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ προσφορά του εἶναι μεγάλη.

Ἐκ Βόλου

Πληροφοροῦμεθα ἐκ Βόλου ὅτι ὁ Ναὸς τοῦ Παραρτήματος τιμώμενος εἰς τὴν Κοιμήσιν τῆς Θεοτόκου ἐπανηγύρισε καὶ ἐφέτος (15ην Αὐγούστου) μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ εὐκοσμίας.

Παρὰ τὴν δεινότητα τῆς καταστάσεως, συνεπέα, τῶν σεισμῶν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἰσέτι διατελοῦν, οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί μας ἐξεδήλωσαν καὶ πάλιν ἀμείνων τὴν εὐλάβειάν των. Οὐ μόνον ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῶν περιχώρων, συνεέρρευσαν πολλοὶ πιστοί, ἵνα ἐποδώσωσι τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ὀφειλομένην τιμὴν καὶ προσκυνήσιν.

Ὡς κατ' ἔτος καὶ ἐφέτος ὁργανώθη ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «ὁ ἱερός Πολύκαρπος» Λαχειοφόρος ἀγορὰ, ἡ συγκομιδὴ τῆς ὁποίας ἀπέβη ἀξιόλογος. Τὸ φιλανθρωπικόν τοῦτο Σωματεῖον πλασιώνει τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Παραρτήματος μετ' ἀξιεπαίνου δράσεως. Τὰ δύο Διοικητικὰ Συμβούλια (τοῦ Παραρτήματος καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος) ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ῥέκτου κ. Δημ. Πανλῆ, ἐργάζονται ὁμολογουμένως μετὰ ζήλου ἐνθρόν, διὰ τοῦτο οἱ καθ' ἑαυτοὺς ἀποδίδονται πλούσιοι. Αἱ Ἀρχαὶ τοῦ Βόλου χάρις εἰς τὴν ἐγνωσμένην ἡθικὴν ἀξίαν τῶν διοικούντων τὰ δύο ὡς ἄνω νομικὰ συγκροτήματα, εἰς πᾶσαν αἴτησιν καὶ ἀναφορὰν αὐτῶν δεικνύουν κατανόησιν καὶ προθύμως ἐκπληροῦν τὰ αἰτούμενα.

Ταῦτα μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦμεθα, καὶ εὐχόμεθα πᾶσαν πνευματικὴν πρόοδον εἰς τὸ ἔργον τοῦ Παραρτήματος, καὶ εἰς τοὺς διοικοῦντας αὐτὸ ἀπὸ Θεοῦ πλουσίαν τὴν ἀντιμισθίαν.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἀντιπρόσωπός μας ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Οὗτος ὁμίλησε εἰς τὸν ἱερόν Ναόν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐνώπιον ἀρκετῶν ἀδελφῶν. Ὡς αὐτῶς ἐπεσκέφθη καὶ ὁμίλησε καὶ τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἀγίου Νέστορος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μεταξὺ τῶν ἐντυπώσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ προσεχές, ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὡς ἐνδεικτικόν τοῦ ἀγνοῦ καὶ ὠραίου ζήλου τὸ ἑξῆς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ μετὰ τὴν Θεία Λειτουργίαν, προσήλθε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Κοινότητος παρὰ τὸν ἱερόν ναὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν, μία χωρικὴ μετὰ τῶν τέκνων τῆς διὰ νὰ μεταλάβωσι. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κατοικίας τῆς εἶναι μεγάλη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ δαπάνη διὰ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν τεραστία. Ἡ χωρικὴ αὕτη μετέφερε ἑγγραφὸν παράκλησιν καὶ ἄλλων ὁμοχωρίων τῆς νὰ συγκροτηθῇ παράρτημα εἰς τὸν Σταυρόν καὶ Ν. Μάδυτον Χαλκιδικῆς καὶ κλαίονσα παρεκάλει. Βαθύτατα συνεκίνησε τοὺς παρισταμένους ἡ ὁπία αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἡ διαπίστωσις, ὅτι παρ' ὅσας τὰς πιέσεις καὶ τοὺς διωγμοὺς παραμένει φλογερὸς ὁ ζήλος. Πόσον ἐπωφελὴς θὰ ἦτο ἡ περιοδικὰ κληρικῶν πνευματικῶν εἰς τὰς σποράδας αὐτὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πόσον θὰ ἠδύνατο τὸ ποίμνιον!

Ἀναμένομεν ὁ ἱερός μας Κληρὸς νὰ προσέξῃ ἰδιαίτερος τὴν πραγματικότητά αὐτήν.

Ἐπανηγύρις Ναοῦ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴ 10 Σεπτεμβρίου π. ἡμερ. ἐορτάζει ὁ ἱερός Ναὸς Τριῶν Παφώνων (Βοτανικοῦ) καὶ προσκαλοῦνται πάντες οἱ φιλόθεοι ἀδελφοὶ ὅπως συμμετάσχωσι εἰς τὴν ἱερὰν Πανήγυριν. Συγκοινωνίαι : Ἰπποκράτους—Βοτανικοῦ καὶ Ὁμονοίας—Βοτανικοῦ, Νέον Τέμα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἀληθινὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐκκατάλαβε ὅτι τὸ σῶμα του εἶναι προσωρινὸ καὶ φθαρτό. Διότι μόνον αὐτὸς εἶναι δυνατόν νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, καὶ ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἡνώθησαν διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ψυχὴ καὶ νὰ γίνῃ ἀξία διὰ τὸν Θεόν. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ κατενόησε αὐτὴν τὴν σχέσιν, αὐτὸς πολιτεύεται ὁρθῶς, εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν καὶ διὰ τοῦ νοῦ του βλέπει τὰ ἀγαθὰ ποὺ ὁ Θεὸς χαρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ θάνατος εἶναι θάνατος ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸν ἀντιλαμβάνεται. Μόλις ὅμως καταλάβῃ τὴν οὐσίαν του γίνεταί ἀθανάσιος. Τὸν θάνατον δὲν πρέπει νὰ τὸν φοβώμεθα ἀλλὰ τὸ χάσιμο τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ ψυχὴ χάνεται ὅταν δὲν γνωρίζῃ τὸν Θεόν.

Μέγας Ἀντώνιος